

Είναι δύσκολο να ξεκινήσω αυτό το κείμενο,

Δεν ξέρω πως, και αυτό γιατί κάθε φορά που γυρνάω πίσω σε αυτόν τον χρόνο, μου έρχονται τόσες πολλές όμορφες στιγμές, εικόνες, εμπειρίες, άνθρωποι, γέλια που δεν ξέρω τι να πρωτοπώ και πως να τα μεταφέρω όλα αυτά τα συναισθήματα σε λέξεις.

Νομίζω, το πιο σημαντικό για μένα είναι ότι μέχρι και σήμερα, αρκετό καιρό μετά από το τέλος αυτού του προγράμματος έχω όλους αυτούς τους ανθρώπους που γνώρισα στη ζωή μου καθημερινά και ανυπομονώ να τους ξαναδώ!

Φεύγοντας για Λισαβωνα, ημουν αρκετα ενθουσιασμένη και ανυπομονούσα να αρχισω την εθελοντική μου εργασία, ωστόσο έχοντας ζησει ξανα δυο φορές στο εξωτερικο, και ήδη μια στη Πορτογαλία και έχοντας επισκεφτεί την Λισαβωνα αρκετες φορές, ημουν προετοιμασμενη για το τι θα συναντήσω και τι θα ζήσω.

Τελικα, επεσα τόσο εξω. Ότι και να φαντάζεσαι, η να ακους από τρίτους δεν σε προετοιμάζουν στο παραμικρό για το ποσο εντονα θα ζησεις και ποσο αυτος ο χρονος θα αλλαξει τη ζωη σου, η τουλάχιστον θα την γεμίσει χρωμα και χαρα!

Ας ξεκινήσω με την πορτογαλική οικογένεια,

Χρησιμοποιώ αυτή τη λέξη, αν και βαριά, γιατί έτσι νιώσαμε ολοι μας,

Φτάνοντας Λισαβώνα επρεπε να συγκατοικήσω με 5 τελείως διαφορετικές προσωπικότητες, εκ των οποίων με τη μια θα μοιραζόμουν και το υπνοδωμάτιο .

Αρκετα δυσκολο, δεν εχεις καθολου προσωπικό χωρο, και εκει έρχεται και η τρίμηνη καραντινα, οπου δεν μπορείς να βγεις από το σπιτι , επομενως μερες, εβδομαδες, μηνες οπου πρεπει όλα να τα μοιράζεσαι.

Η αληθεια είναι ότι μετα τις πρωτες εβδομαδες που κρατούσαμε ολοι μια τυπική ευγένεια , αρχισαμε να τσακωνόμαστε πολύ! Αλλα, νιωθω τοσο τυχερή ,γιατι τσακωμός για μενα σημαινει ειλικρινή γνωριμία , και αυτό εγινε! Μαθαμε να μιλαμε αληθινά ο ενας στον αλλον, να ειμαστε φουλ οι εαυτοι μας και να τσακωνομαστε αλλα μετα από κουβεντα και μπολικο κρασι να τα ξαναβρίσκουμε. Και ηταν τοσο ομορφα!

Το αναφερω πρωτο, γιατι θεωρω οι ανθρωπινες σχεσεις είναι ότι πιο σημαντικο και πιο δυσκολο και μεσω αυτού του προγραμματος το κατακτήσαμε!

Και είναι ακομα πιο δυσκολο όταν δεν μιλας την ιδια γλωσσα (η όταν δεν μιλας καμια κοινη γλωσσα και πρεπει να συνεννοηθείς με νοηματικη και google translate), όταν εχεις άλλο background ,αλλες αποψεις, άλλο τροπο ζωης .

Επομενως, ναι , το πρωτο μεγαλο δωρο του προγραμματος είναι αυτό!

Δευτερο μεγαλο δωρο,

Η ευκαιρία να γνωρίσεις και να εργαστείς σε ένα υπεροχο περιβαλλον σαν ντοπια πορτογαλεζα!

Αρχικα, εργάστηκα σε έναν οργανισμο οπου φιλοξενούνται ατομα με ειδικες αναγκες (όπως αισθητηριακές η κινητικες αναπηριες, συνδρομο down, αυτισμο, μαθησιακες δυσκολιες κτλ).

Αμετρητη χαρα και αγαπη! Ημουν μαζι με τη roommate μου(δηλαδη κλειναμε 24ωρα μαζι χαχ) και ουσιαστικα βοηθουσαμε στη λειτουργεία κυριως των καλλιτεχνικων εργαστηριων ,όπως ζωγραφικη, κεραμικη , ξυλουργικη και οτιδήποτε άλλο δημιουργικο!

Επισης, συμμετείχα στα μαθηματα συγχρονου χορου, ισως οι αγαπημενες μου ωρες εκει! Δεν ειχε καμμιά σημασια αν ξερεις τα βηματα, αν εισαι στον ρυθμό η αν ξερεις να κινείσαι γενικα! Το μονο που επρεπε να κανεις ηταν να αφησεις τα παντα πισω και να χορεψεις με τη ψυχη σου στον ρυθμο της μουσικης και ουσιαστικά απλα να αισθανθεις ομορφα!

Ηταν παρα πολú συγκινητικό, και διδακτικό μαζι, γιατι αν δεν πιω δεν χορευω ,επομενως αρχικα μου ηταν αρκετα δυσκολο να αφεθω, ωστοσο τα παιδια με έπαιρναν απ το χερι , με αγκαλιαζαν και χορευαν μαζι μου!

Την πρωτη φορα που παρακολούθησα το μαθημα, ηταν η σειρά δυο μαθητων με συνδομο down, και ηταν ένα απιστευτα εντονο θεαμα που με εκανε να κλαιω από χαρα. Λιγο αργοτερα εμαθα, ότι είναι ζευγαρι, αλλα

βρισκονται μονο στο μαθημα χορου που είναι εκει και ουσιαστικα αυτές οι λιγες ωρες είναι οι μονες στιγμες που είναι μαζι και μπορούν να εκφρασουν την αγαπη τους ο ενας στον αλλον.

Επισης, βοηθήσαμε σε καποιες αθλητικες δραστηριοτητες και καθημερινα την ωρα του μεσημεριανου και απογευματινου γευματος.

Παίρνεις πολλη αγαπη ,απλόχερα, απτην πρωτη μερα,

Τα παιδια απτη πρωτη κ ολας ωρα με καλούσαν να ζωγραφισω μαζι τους, μου εδειχναν φωτογραφιες με την οικογενεια τους και μου έδιναν αγκαλιες(εικονικες λογω κοβιντ). Επιπλεον, οι εργαζομενοι ηταν πολύ φιλικοι μαζι μου και με εκαναν να νιωσω μελος της ομαδας τους κατευθειαν.

Μετα από την τριμηνη καραντινα, αρχισα να δουλευω σε έναν αλλον οργανισμο, οπου διέμεναν ατομα με εγκεφαλικη παραλυση.

Νομιζω, είναι απτα πιο δυσκολα πραγματα που εχω κανει μεχρι τωρα. Είναι αρκετα βαρυ, δεν πιστευα ποτε ότι θα κανω κατι τετοιο, ωστοσο εντέλει ηταν οι καλυτεροι μου μηνες στο προγραμμα!

Ημουν απίστευτα τυχερη γιατι ειχα για μεντορα μου έναν φοβερο ανθρωπο, με τεραστια ψυχη και θεληση να κανει την ημερα αυτων των ανθρωπων οσο πιο φωτεινη γινεται!

Αρχικα, από την πρωτη στιγμη ηταν σαν να κανω εντατικα μαθηματα! Ειχε τοση ορεξη να μας μαθει όλα

οσα ξερει και ηταν παντοτε ανοιχτος σε νεες ιδεες και προτασεις! Ηταν πραγματικη εμπνευση για μας!

Εδώ, οι συνθηκες ηταν λιγο διαφορετικες.

Το κτηριο ηταν το σπιτι αυτων των ανθρωπων, οπου οι περισσοτεροι μαλιστα ειχαν περασει ολη τους τη ζωη εκει. Λογω κοβιντ ,εκτος από 1 ,2 ατομα , οι περισσοτεροι δεν ειχαν βγει εκτος κτηριου για πανω από ένα χρονο.

Επιπλεον, η εγκαφαλικη παραλυση είναι ισως η πιο δυσκολη μορφη αναπηριας , επομενως ακομα και προ κοβιντ , οι εξοδοι τους ηταν περιορισμενοι και απολυτως βασικοι. Η ζωη τους ηταν αυτό το κτηριο, και εμεις επρεπε καπως να τους χαρισουμε λιγες στιγμες χαρας!

Καναμε τοσα πολλα! Πολλες καλλιτεχνικες δραστηριοτητες! Ζωγραφιζαμε με τα χερια, με το κεφαλι , με τα παντα! Παιζαμε Ονομα Ζωο Πραγμα με τις ωρες,μετα Καραοκε και υστερα φαγητο και ηλιοθεραπεια στο κηπο! Με την χαλαρωση των μετρων, αρχισαμε να βγαινουμε μικρες βολτες στη γειτονια και ηταν υπεροχα!

Αν και, το πιο σημαντικο, ηταν οι στιγμες που περναγαμε μαζι προσπαθωντας να καταλαβει ο ενας τον αλλον, με νοηματα, καποια σκορπια πορτογαλικά και πολύ γκουγκλ τρανσλειτ και πολλα πολλα γελια.

Ηταν δυσκολο ναι, αλλα ενιωθα τοσο γεματη που τα ξεχνουσα όλα!

Δεν θα πω για τα ταξίδια που έκανα κατά την διάρκεια του προγράμματος, τα πάρτυ, τα μέρη που είδα, και τα φαγητά που έφαγα. Σίγουρα μετράνε αλλά αυτά μπορείς να τα κάνεις και σε μια βδομάδα διακοπών στη Πορτογαλία.

Είμαι τόσο χαρούμενη και ευγνώμων για όλα αυτά τα συναισθήματα που ένιωσα και όλα όσα έμαθα μέσω της συναναστροφής μου με όλους αυτούς τους υπεροχούς ανθρώπους!

Είναι τόσο όμορφο να ανυπομονείς να πας στη δουλειά για να πεις ένα bom dia και να λάβεις πίσω ένα τεραστιο χαμογελο που σε περιμένει για να ξεκινήσετε μαζί τη μερα.

Είναι τόσο όμορφο να γυρίζεις σπίτι, και να το νιώθεις σπίτι, και να σε περιμένουν οι συγγάτοικοι σου για να πιείτε μια μπυρα , να αράξετε, και να γελασετε μεχρι δακρύων και υστερα να βγείτε κ για άλλες μπυρες με φίλους!

Και είναι τόσο όμορφο να θυμάσαι καθημερινά ότι κανενας μας δεν είναι τελειος, όλοι μας είμαστε ατελείς για αυτό και τόσο μοναδικοί!

Και ετσι και αλλιώς, ακομα και ετσι, μπορούμε να αγαπήσουμε ,να νιωσουμε ,να χορεψουμε και να γελασουμε, να απολαυσουμε τον ηλιο και να παμε μια βολτα στη θαλασσα. Μονο αυτά, η μαλλον Όλα αυτά είναι η Ευτυχια!

(Φοβομουν να γραψω αυτό το κειμενο, γιατι ξερω ότι ετσι κλεινει και το ολο στορυ.

Αλλα ναι, νομιζω ποτε δεν θα κλεισει ,οσο ακομα εχω ολες αυτές τις ομορφες αναμνησεις μαζι μου.)

